

Uit het zicht

‘Waar is Fleur?’ hoor ik mijn oudste dochter vragen. Ik kijk op van mijn telefoon en zie lichte paniek in de grote bruine ogen van mijn dochter. Voor iemand van 6 jaar maakt ze zich veel te veel zorgen. Dat heeft ze altijd al gehad, dat angstige. Al van jongs af aan wijkt Elise nooit ver van mijn zijde. Waar mogelijk klampt ze zich vast aan mijn hand en waar dat niet mogelijk is, zorgt ze er altijd voor dat ze in mijn gezichtsveld is. Maar ze heeft ook dat beschermende over haar twee jaar jongere zusje, die wat dat betreft precies het tegenovergestelde is van haar grote zus. Zoals zo vaak wanneer ik haar aankijk, kan ik ook nu niet anders dan denken hoe mooi ze is. Met haar licht gebruide huid en donkerbruine haren die in een lange vlecht bij elkaar zijn gebonden. Ik pak haar bezorgde gezicht zachtjes tussen mijn handen en dwing haar zo om me aan te kijken. ‘Rustig maar schat, ze kan niet ver weg zijn’, zeg ik. ‘Je kent Fleur toch, die gaat gewoon graag op avontuur.’

Ik klik mijn facebookpagina weg, sta op van de oncomfortabele picknickbank en stop mijn telefoon in de achterzak van mijn spijkerbroek. Mijn ogen speuren de speeltuin af. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes om de donkere krullen van Fleur te herkennen tussen alle andere spelende kinderen. Mijn blik gaat als eerste naar de glijbaan, waar ik haar het laatst heb gezien. De zon reflecteert op de metalen glijbaan en verblindt me even, waardoor ik mijn ogen nog verder toeknijp. Ik lach even om de kinderen die gillend naar beneden glijden en vervolgens de heuvel weer op klimmen, zich met moeite langs de rand van de glijbaan omhoog hijsend. Ik bedenk hoe Fleur precies hetzelfde zou doen, terwijl Elise liever het trapje drie meter verderop zou gebruiken. Uitgelaten kinderen lachen en schreeuwen naar elkaar. Maar mijn dochter zie ik niet. Ik voel een onrustig gevoel in mijn buik opkomen. Nu scannen mijn ogen snel de rest van de speeltuin. De schommels, de draaimolen, het klimrek. Ik zie haar niet, is alles wat er door mijn hoofd schiet.

Ondertussen trekt Elise aan mijn hand. ‘Zie je haar niet mama? Is ze weg?’ Haar stem is veranderd in een soort piepgeluid en ik zie tranen in haar ogen opwellen. Zo goed als ik kan, probeer ik haar gerust te stellen. Maar gevoelig als ze is, voelt ze feilloos aan dat ik nu toch ook een beetje ongerust begin te worden.

‘Liefje, ik wil dat je hier op de bank gaat zitten en op me wacht’, zeg ik strenger dan eigenlijk de bedoeling was. ‘Ik ga Fleur zoeken. Als jij niet blijft zitten, ben ik jou straks ook kwijt en dat wil ik niet. Begrijp je dat?’ Ze knikt, inmiddels haar tranen de vrije loop latend. Ze is bang, ik voel het. Het breekt mijn hart haar hier alleen te moeten laten, maar dan denk ik weer aan Fleur. Met haar vier jaar voelt ze zich zo groot dat ze de hele wereld aankan. Maar eigenlijk is ze nog maar zo klein. Ze kan niet weg zijn, probeer ik mezelf gerust te stellen. Ik moet haar vinden! ‘Blijven zitten!’ druk ik Elise nogmaals op het hart. De boze klank in mijn stem verraadt dat ik me toch iets meer zorgen maak dan ik aan mezelf durf toe te

geven en heb hier direct spijt van. Ik geef haar nog snel een kus op haar voorhoofd, voordat ik me omdraai en richting de zandbak loop.

Ik heb een hekel aan de zandbak. Ten eerste omdat het onvermijdelijk is dat je schoenen binnen no-time vol zand zitten. Ten tweede omdat er altijd wel een paar kinderen zijn die zand in het rond strooien waardoor het lijkt of je door een zandstorm wandelt. Redenen voor mij om altijd ver uit de buurt te blijven van deze plek en alleen indien nodig vanaf de rand wat instructies naar mijn kinderen te roepen. Maar nu stap ik zonder er zelfs maar over na te denken het witte zand in. Na twee stappen zit er al een flinke laag zand in mijn gympies, maar vandaag voel ik het niet. Mijn mond voelt droog en ik voel mijn ademhaling verzwaren, en dat komt niet door de zandstorm waar ik me in bevind. Ik zie haar nog steeds niet. Een beklemmend gevoel drukt nu zwaar op mijn borst en ik voel me langzaam radeloos worden. Waar het geluid van gelach en schelle kinderstemmetjes net nog overheerste, hoor ik nu alleen nog maar het heftige gebonk van mijn hart. Mijn oren suizen en alle andere geluiden om me heen lijken verdwenen. Het zweet breekt me uit.

‘Fleur!’ Mijn ogen schieten heen en weer. Ze is weg. Ze is weg, kan ik alleen maar denken. ‘Fleur!’ roep ik nu iets harder. Ik schrik van de paniek die ik in mijn eigen stem hoor. Achter me hoor ik Elise ook roepen. Snel kijk ik even in haar richting. Tot mijn opluchting zie ik dat ze is blijven zitten zoals ik haar gezegd had. Nooit geweten dat er in slechts enkele seconden zoveel door je heen kan gaan. Is dit wat mensen bedoelen wanneer ze op noodlottige momenten hun leven aan zich voorbij zien flitsen? Terwijl mijn pas zich versnelt, gaan gedachten aan Fleur door mijn hoofd. Mijn lieve Fleur, zo sociaal, zachtaardig en nieuwsgierig. Maar ook zo goedgezind en zonder angst. Hoe vaak heb ik wel niet met een knipoog gezegd dat Fleur nog met de boze wolf mee zou gaan, zolang hij haar maar een snoepje aanbiedt. Maar ze zal toch niet echt met iemand mee zijn gegaan? Dat zou iemand toch gezien moeten hebben? Verdomme, dat zou ik gezien moeten hebben, ik ben haar moeder! Waarom lette ik niet op? De vakantiefoto’s van mensen die ik vaag ken en updates van hoe anderen hun tijd doorbrengen lijken nu nog minder belangrijk dan ooit.

‘Bent u uw dochter kwijt?’ De stem naast me rukt me weg uit mijn gedachten. Een vrouw met vriendelijke ogen legt geruststellend een hand op mijn schouder. Ik ben op dit moment zo ongerust dat het me niet eens meer stoort dat een wildvreemde me aanraakt.

‘Ja, heeft u haar gezien? Ze heeft donkere ogen, bruine krulletjes tot op haar schouders en...’ Ik probeer me te bedenken wat ze aanhad. Maar het is alsof mijn hersenen hebben besloten vandaag niks meer te doen. Ik heb geen idee! Wat voor

moeder ben ik? Ik probeer mezelf tot kalmte te manen. Als ik zo in paniek ben kan ik niet nadenken en daar heeft niemand wat aan.

‘Is ze niet naar de wc?’ oppert de vrouw, die inmiddels haar hand van mijn schouder heeft gehaald. Natuurlijk! De wc! Daarom zag ik haar niet. Daar moet ze zijn! Ik mompel een bedankje naar de vrouw voordat ik richting de wc’s sprint. De deur van de meisjes-wc zit op slot. Ik rammel aan de deurklink en klop onophoudelijk op de houten deur terwijl ik de naam van mijn dochter roep. Ik slaak een zucht van verlichting wanneer ik de deur van het slot hoor gaan. Het lijkt wel in slow motion te gaan voordat de deur open is. Maar het is niet Fleur die voor me staat. Ik begrijp het niet. Ik ben even van slag omdat ik zo verwacht had mijn dochter te zien, dat ik even niet weet wat ik moet zeggen. Ik doe mijn mond open maar er komt geen geluid uit. Een blond meisje met sproetjes op haar neus kijkt me verbaasd aan en probeert langs me heen te stappen. Ik schat haar een jaar of veertien. Haar lange benen zijn in een witte korte broek gestoken die, net als haar topje, eigenlijk net iets te kort is. Ik houd haar tegen wanneer ze weg wil lopen. De verbaasde blik in haar ogen verdwijnt. Ze recht haar schouders, steekt haar neus in de lucht en kijkt me even achterdochtig aan.

‘Was hier net een klein meisje met krullen in de wc?’ Ineens lijken mijn hersenen toch weer enigszins in actie te komen en zie ik het knalroze jurkje wat Fleur aan had voor me. ‘Met een roze jurkje’, vul ik aan. Het meisje lijkt even na te denken voordat ze me antwoord geeft.

‘Ja’, die heb ik volgens mij gezien. Ze liep met haar papa de speeltuin uit.’

Een fractie van een seconde voel ik opluchting wanneer ik hoor dat ze met haar vader is. Tot de werkelijke betekenis van de woorden tot me doordringt. Haar vader is hier helemaal niet. Oh God! Wanneer ik een zoute druppel op mijn lippen voel landen, besef ik me dat ik aan het huilen ben. Ik hoor iemand schreeuwen en realiseer me pas een seconde later dat ik dit zelf ben. Even lijkt het alsof de grond onder mijn voeten wegzakt. Ik zet het op een rennen. Zo snel als ik kan, hol ik richting het grote hek. Het zandpad dat naar de parkeerplaats leidt, lijkt oneindig lang. Zo hard als ik kan, schreeuw ik mijn dochters naam. Mijn benen voelen zwaar en het lijkt alsof ik nauwelijks vooruit kom. Dan eindelijk, na wat een eeuwigheid leek te duren, kom ik aan bij de grote parkeerplaats. Terwijl ik om me heen kijk, valt het me op dat mensen zijn gestopt en me aankijken. Ik vraag mezelf kort af waarom iedereen me alleen maar aanstaart. Waarom helpt niemand me?

En dan zie ik haar. Zo’n 200 meter verderop. Haar kleine handje in de hand van iemand anders. Ik voel een koude rilling over mijn bezwete rug lopen. Een man. Een vreemde man. De angst die ik voelde toen ik haar niet zag, verdwijnt nu als sneeuw voor de zon nu ik haar daar met hem zie. Ik onderdruk een misselijk gevoel dat vanuit mijn maag naar boven komt. Net als even daarvoor in de speeltuin, voel ik mijn hartslag weer versnellen en mijn ademhaling verzwaren. Het enige verschil is dat de wereld om me heen nu niet lijkt te verstommen. Al

mijn zintuigen staan op scherp. Ik voel hoe de adrenaline door mijn lijf raast en ik de opkomende woede richting deze vreemde man over me heen laat komen.

'Bel de politie!' schreeuw ik tegen niemand in het bijzonder. Dan roep ik nogmaals heel hard mijn dochters naam. Ik zie dat ze omdraait. Toch is het niet haar gezicht waar ik naar kijk. Want tegelijkertijd draait hij zich ook om. Hij lijkt te schrikken en heel even zie ik twijfel op zijn gezicht wanneer zijn blik die van mij kruist. Hij begint te rennen. Wanneer de korte beentjes van Fleur zijn grote passen niet meer bij kunnen houden, laat hij haar hand los. Verbazing op het gezicht van mijn dochter. Gepiep wanneer hij zijn auto van het slot haalt. De lampen van de zwarte Volkswagen Golf lichten op, vlak voordat de onbekende man het portier van zijn auto bereikt. Boven de auto uit zie ik alleen zijn onverzorgde blonde haar dat ongekamd langs zijn zongebruinde, gerimpelde gezicht valt. Hij heeft moeite het portier open te krijgen, waardoor ik de afstand tussen ons steeds kleiner weet te maken. Hoe graag ik mijn dochter nu heel dicht tegen me aan zou willen houden, toch ren ik haar voorbij. Haar stem klinkt schel en angstig wanneer ze me roept. Ik voel hoe haar zachte hand langs die van mij streelt wanneer ze in het voorbijgaan mijn hand probeert te grijpen. Ik kan haar nu niet aankijken, want voor haar zou ik stoppen. Zodra ik in haar ogen zou kijken, zou ik stoppen en haar in mijn armen nemen om haar te beschermen. Maar eerder vanmiddag kon ik haar niet beschermen tegen hem, en daar moet hij voor boeten. Hij mag hier niet mee weg komen! De man is inmiddels ingestapt en wil het portier dicht trekken. Maar ik ben slechts enkele stappen van hem verwijderd. Met een kracht waarvan ik niet wist dat ik hem in me had, trek ik aan het portier. Zonder na te denken, klem ik zijn leren jas tussen mijn vingers en trek hem uit de auto. Hij valt op zijn knieën op de zanderige parkeerplaats en vangt zich op met zijn grote handen, die versierd zijn met enkele onduidelijke tatoeages. Hij probeert weg te kruipen, maar ik hou hem tegen. Wederom sta ik versteld van mijn eigen kracht wanneer ik hem bij zijn schouder pak en hem op zijn rug laat vallen. Zijn grijze ogen staren me aan en heel even denk ik een uitdagende fonkeling in zijn ogen te zien, voordat alles zwart wordt voor mijn ogen.

Ik heb geen idee hoeveel tijd er voorbij is gegaan wanneer een paar sterke armen me naar achteren trekken. Langzaam maar zeker verdwijnt de zwarte waas en kijk ik om me heen. Ik volg de geschokte blikken van de groep mensen die zich om mij heen heeft verzameld. De onbekende man ligt doodstil op de grond. Van onder zijn hoofd wordt een plas met bloed langzaam steeds groter.

De stem van Fleur brengt me terug naar de werkelijkheid. Haar ogen staan vol tranen. Struikelend over mijn eigen voeten sta ik op en leid haar naar de andere kant van de auto. Daar laat ik me naar beneden zakken tot we op ooghoogte zijn. Zonder iets te zeggen kijken we elkaar aan. Dan neem ik haar in mijn armen en zeg ik haar keer op keer hoe het me spijt. Ik voel een tweede paar handen om mijn nek en hoor de stem van Elise die opgelucht in mijn oor fluistert dat we Fleur

gevonden hebben. 'Nu is alles weer goed, mama!' Snikkend zak ik op mijn knieën en druk mijn beide dochters stevig tegen me aan. De tranen stromen over mijn wangen en minutenlang kan ik alleen maar huilen. In de verte hoor ik sirenes. Het beeld van zijn koude blik die me vanaf de grond aanstaart, laat me niet los. De onbekende man heeft een gezicht gekregen. Een gezicht dat me voortaan in mijn nachtmerries zal achtervolgen. Met de naderende sirenes keert ook een gevoel van angst terug. Angst dat alles nog helemaal niet goed is. Angst dat deze nachtmerrie nog lang niet voorbij is.